

Annel de Noré – is een Surinaams schrijver; ze vestigde zich in 2001 in Nederland.

De watertrappelaars en de anderen

Het coronavirus drukt ons weer met onze neuzen op de waarheid: ons gedrag is van invloed op dat van onze medemensen en op hun welvaart en hun welzijn. In deze realiteit kan ik de mensheid in vijf categorieën indelen.

De herders kunnen weten, als ze betrokken zouden zijn, hoe de wereld in politiek, economisch en sociaal opzicht draait. De schapen laten zich door hen leiden en misleiden. De zieners hebben door de rookgordijnen ondervonden wat zich achter de schermen afspeelt. De vierde groep, die der overlevers, is levenslang gedoemd te watertrappelen. Bij de geringste golfslag moeten ze vrezen voor hun leven. En dan zijn er nog de zwevers, die zwalken tussen de andere groepen. Zoals de wind waait, zal hun rokje waaien.

In tijden van nood en rampspoed lijden de herders aan kortzichtigheid en geheugenverlies. Dan gaan ze op heksenjacht, jagen ze op spoken bij klaarlichte dag. In die tijden springt het survivalmechanisme van de schapen juist op tilt. Ze zoeken panisch naar houvast, zodat ze geen objectieve informatie meer kunnen vergaren en een eerlijk oordeel vellen. Ze hebben geen oog meer voor de weerlozen, de zwaarlijvige rokers die beademingsapparatuur bezet houden, de dorre takken onder ons. Ze werpen fluks alles waar we samen voor hebben gekozen overboord. En de kwetsbaarsten onder ons vliegen er in één moeite door achteraan. Zoals *de Volkskrant* kopte: ‘Kiezen we voor de zwaksten of kiezen we voor de nieuwe generatie?’

Door de kortzichtigheid en het geheugenverlies van de herders worden de zieners onzichtbaar en onhoorbaar – en monddood. Er wordt van ze weggekeken, omdat ze belachelijk of gevaarlijk zouden zijn, of ze worden als onheilsprefeten weggezet.

De weerlozen worden weerlozer, verdrinken misschien. Redden ze het wel, dan zullen ze voortaan hoe dan ook het vege lijf proberen te beschermen. Indien de noodsituatie met hun leefklimaat of woongebied te maken heeft, is één van hun overlevingsmiddelen: migratie.

Gedreven door armoede, honger en geweld, strevend naar goed onderwijs, of aangetrokken door de glitter en glorie, hebben grote scharen zich een weg gebaad naar de westerse gemeenschappen. Maar niet alleen de migratie van een virus voert angst, conflict en sensatie aan. Dat doet de migratie van de ‘gelukszoekers’ ook. Want er moet plaats worden gemaakt – en dan kan veel van wat misgaat op economisch, sociaal of cultureel vlak op het conto van de ongewensten worden geboekt.

Sociale voorzieningen die worden dichtgemetseld? Stijgende werkloosheidscijfers? Onvoldoende woningen? Het is de schuld van die armoedzaaiende nieuwkomers. En... schuilt er echt geen moslimextremist achter die sluier? Vergaat dan soms niet je horen en zien als één zo’n vogel met sinistere klanken een luidruchtig gesprek voert? Word je dan soms niet op straat getraakteerd op een geelgroene fluim van die passant, en kreunt dan niet de soul music je om twee uur ’s nachts uit bed? En dan gaan die vreemde gasten ook nog het Sinterklaasfeest boycotten. Wie denken ze wel dat ze zijn? Uit welke poel des verderfs zijn ze afkomstig?

Niet alleen de migratie van een virus voert angst, conflict en sensatie aan – dat doet de migratie van de ‘gelukszoekers’ ook.

Nou, ze komen uit Azië, Afrika, Noord- en Zuid-Amerika en Australië, uit door het Westen ge(neo)koloniseerde gebieden, waaruit ze door miljoenen blanke westerlingen en hun gekleurde helpers zijn verdreven, tot slaaf gemaakt, uitgemeord. Anders dan in de huidige trek stelden de toenmalige ‘bezoekers’ zich uitermate gewelddadig op tegenover de autochtonen. Er gold maar één rechtsregel: het recht van de sterkste.

Geldt die regel nog steeds? Is het niet de hoogste tijd dat we gezamenlijk strijden tegen het onderdrukken en vernederen van bepaalde groepen, tegen geschiedenisvervalsing, tegen oorlog, armoede en ziekte? *One planet, one people, please!*
Bij voorbaat dank.